

PRVÁ KAPITOLA

CORONADO ISLAND, KALIFORNIA,

MÁJ 1966

Ohradené a strážené panstvo McGrathovcov bol svet existujúci sám pre seba. Klenuté tudorovské okná sa v šerom večere ligovali ako drahokamy presvitajúce z hustej, pekne udržiavanej záhrady. Nad hlavou sa knísali palmové listy, na hladine bazéna plávali sviečky a z konárov mohutného kalifornského duba viseli zlaté lampióny. Čašníci v čiernom sa pohybovali medzi elegantne oblečenými hosťami a roznášali šampanské na strieborných podnosoch, zatiaľ čo v kúte potichu hralo jazzové trio.

Dvadsaťročná Frances Grace McGrathová vedela, čo sa od nej v ten večer očakáva. Mala byť stelesnením dobre vychovanej mladej dámy, usmievavá a rezervovaná, akékoľvek nevhodné prejavy citov bolo potrebné nechať si pre seba a v tichosti pretrpieť. Výchova z domova a z Dievčenskej akadémie svätej Bernadetty v nej vybudovali prísny zmysel pre spoločenské vystupovanie. Nepokoje prebiehajúce po celej krajine, živelný hnev v uliciach a na univerzitných kampusoch boli pre ňu iba neznámy a odľahitý svet, rovnako nepochopiteľný ako konflikt vo vzdialenom Vietname.

S ľadovo studenou kokakolou v ruke chodila medzi hosťami, rozdávala úsmevy a občas sa zastavila, aby prehodila niekoľko slov s priateľmi

rodičov. Celý čas pritom úzkostlivo prechádzala zrakom po prítomných a hľadala svojho brata, ktorý meškal na vlastnú oslavu.

Frankie svojho staršieho brata Finleyho zbožňovala. Odjakživa boli nerozluční – dvojica čiernovlasých, modrookých detí, ktoré delili ani nie dva roky, trávila dlhé kalifornské letá bez dozoru dospelých, jazdili na bicykloch z jedného konca ospalého ostrova Coronado na druhý a len zriedka sa vracali domov pred zotmením.

Ibaže teraz brat odchádzal na miesto, kam ho nemohla odprevadiť.

Do komorného večierka zaburácal hukot motora, po ktorom nasledoval viachlasný klaksón.

Frankie si všimla, ako matku pri začutí toho zvuku myklo. Bette McGrathová neznášala čokoľvek okázalé alebo nevkusné a vytrubovanie rozhodne nepokladala za náležitú formu ohlásenia príchodu.

Krátko nato sa Finley vrátil dnu cez zadnú bránu. Peknú tvár mal brunátnu, do čela mu padal prameň kučeravých tmavých vlasov. Najlepší kamarát Rye Walsh ho objímal okolo ramien, ale ani jeden z nich nevyzeral istý v kolenách. Opito sa smiali, podopierali sa navzájom a za nimi tackavo prúdili ďalší ich kumpáni.

Matka dokonale ustrojená v čiernych puzdrových šatách a s vlasmi vyčesanými do honosného drdola zamierila ku skupine rozrehotaných mladých mužov a žien. Na krku mala perly zdedené po starej mame, nenápadný náznak, že bola kedysi Bette Alexandrovou z rodiny Alexandrovcov z Newport Beach.

„Chlapci,“ oslovila ich pestovaným hlasom absolventky dievčenskej školy, „milé od vás, že ste konečne tu.“

Finley sa odlepil od Ryea, hľadal rovnováhu.

Otec kývol na kapelu, hudba stíchla. Vládu prevzali nočné zvuky ostrova neskorej jari: hlboký šum oceánu, šepot palmových listov, psí štekot kdesi na ulici alebo na pláži. Otec vykročil dopredu v čiernom obleku ušitom na mieru, bielej košeli a čiernej viazanke. V jednej ruke držal cigaretu, v druhej pohár manhattanu. S nakrátko ostrihanými čiernymi vlasmi a hranatou čelúšťou trochu pripomínal bývalého boxera, ktorý si splnil sny a naučil sa dobre obliekať – čo vlastne nebolo ďaleko od pravdy.

Aj v tejto mondénnej spoločnosti otec s mamou vyčnievali, vyžaroval z nich úspech. Ona pochádzala z bohatej rodiny a vždy sa skvela na vrchole spoločenského rebríčka; on sa vlastnými silami vyškriabal na miesto vedľa nej, kde stál s hrdosťou a so sebaistotou.

„Priatelja, rodina, čerství absolventi,“ spustil otec mocným hlasom. Keď bola Frankie malá, rozprával ešte s náznakom írského prízvuku, no po čase sa ho zbavil. Na svoj pôvod prisťahovalca bol hrdý, rád častoval druhých svojím životným príbehom o tvrdej práci a sebazdokonaľovaní. Len zriedka pritom spomenul, aký podiel na jeho úspechu malo manželstvo s dcérou vlastného šéfa, o čom, napokon, všetci vedeli. A vedeli aj to, že po smrti manželkiných rodičov viac než stonásobil rodinný majetok neúnavným nasadením ako maklér na kalifornskom realitnom trhu.

Objal manželku okolo štíhleho drieku a pritiahol si ju tak blízko, ako mu to na verejnosti dovolila. „Ďakujeme, že ste prišli, aby ste spolu s nami vyprevadili nášho syna Finleyho,“ povedal s úsmevom. „Konečne ho už nebudem musieť o druhej ráno vyplácať z cely coronadskej polície po nejakých ďalších nelegálnych pretekoch áut.“

Reakciou bol tlmený smiech. Každý na večierku poznal spletitú cestu, ktorou sa Finley dostal až do dospelosti. Od malička bol zlatý chlapec, nespratné dieťa schopné obmäkčiť aj najtvrdšie srdce. Ľudia sa smiali na jeho vtipoch, dievčatá mu viseli na perách. Všetci Finleyho milovali, hoci súhlasili, že nebola hračka vychovávať ho. Neprestajné výčiny mu okrem iného vyniesli aj opakovanie štvrtého ročníka. Neraz bol bezočivý v kostole a mal slabosť pre dievčatá, ktoré nosili krátke sukne a v kabelke škatuľku cigariet.

Keď smiech ustal, otec pokračoval: „Pripime si na Finleyho a jeho veľké dobrodružstvo. Sme na teba hrdí, synček!“

Časníci sa objavili s fľašami Dom Pérignon a nalievali šampanské, vzduchom sa niesol tichý cinkot skla. Hostia obklopili Finleyho. Muži ho potľapkávali po chrbte a gratulovali mu, mladé ženy sa tlačili dopredu, aby upútali jeho pozornosť.

Otec dal pokyn kapele, aby hudba opäť začala hrať.

Opustená Frankie zamierila do domu, prešla okolo veľkej kuchyne, kde obsluha ukladala chlebičky na podnosy. Jej cieľom bola otcova pracovňa. Od detstva tam rada chodila. Veľké kožené kreslá s gombíkmi, podnožky, dve steny obložené knihami, mohutný písací stôl. Frankie zasvietila. Miestnosť voňala starou kožou, cigarami a tónmi drahej kolínskej. Na stole ležali úhladne zoradené hromady stavebných povolení a architektonických plánov.

Jedna celá stena pracovne bola venovaná rodinnej histórii. Zarámované fotografie, ktoré mama zdedila po svojich rodičoch, dokonca aj zopár snímok, ktoré priniesol otec z Írska. Bol tam portrét prastarého otca McGratha v uniforme vojaka, salutujúceho do objektívu. Vedľa neho visela zarámovaná vojenská medaila, ktorú starému otcovi Francisovi udelili v prvej svetovej vojne. Svadobná fotografia rodičov si našla miesto medzi Purpurovým srdcom starého otca Alexandra a novinovým výstrižkom s fotografiou lode, na ktorej slúžil, ako prichádza do prístavu po skončení vojny.

Otec v uniforme nebol ani na jednej fotografii. Zo zdravotných dôvodov ho do armády neprijali, čo ťažko znášal, ale ponosoval sa na to iba pri poháriku v súkromí alebo v kruhu rodiny. Po vojne presvedčil starého otca Alexandra, aby staval lacné domy pre veteránov. Otec to nazýval vlastným príspevkom k spravodlivému boju. Projekt sa mimoriadne vydaril. V rozhovoroch prejavoval vždy toľko „vojnového vlastenectva“, až po čase každý v Coronade zabudol, že sám v armáde nikdy neslúžil.

Ani žiadne z detí nemalo na stene fotografiu. Aspoň zatiaľ nie. Otec veril, že človek si musí miesto na stene zaslúžiť.

Frankie začula, ako sa za ňou ticho otvorili dvere, a niekto povedal: „Och. Prepáč. Nechcel som rušiť.“

Keď sa obrátila, zbadala vo dverách Ryea Walsha. V jednej ruke držal kokteil, v druhej balíček cigariet Old Gold. Zrejme hľadal tiché miesto, kde by si mohol zapáliť.

„Schovávam sa pred večierkom,“ povedala. „Akosi nemám náladu oslavovať.“